

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 13CoP/39/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5725200942
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 04. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Štillová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2026:5725200942.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miriam Štillovej a členov senátu JUDr. Petry Lackovej, JUDr. Róberta Bebčáka, vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom ako matka, maloletá v konaní zastúpená kolíznym opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Martin, dieťa rodičov – matky: C. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom D., E. F. G. H. XXXX/XX a otca: C. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom mesto D., v konaní o návrhu na zvýšenie výživného, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 28P/88/2025-157 zo dňa 08.10.2025, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

II. Žiaden z účastníkov **n e m á n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Martin (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozhodol, že I. Otec je povinný prispievať na výživu maloletej A. zvýšeným výživným vo výške 250,- Eur mesačne, splatným vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky počnúc dňom 28.03.2025. II. Zameškané výživné za obdobie od 28.03.2025 do 30.09.2025 v sume 919,35 Eur súd povoľuje otcovi splácať v mesačných splátkach po 50,- Eur splatných spolu s bežným výživným, pričom prvá splátka je splatná v mesiaci nasledujúcom po právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého zameškaného výživného. III. Týmto sa mení rozsudok Okresného súdu Martin, sp. zn. 21C/283/2010 zo dňa 08.03.2011 v časti určenia vyživovacej povinnosti otca na maloletú A.. IV. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie poukázal na návrh matky maloletého dieťaťa doručený 28.03.2025, na vyjadrenie otca k predmetnému návrhu, rozsah vykonaného dokazovania a za aplikácie § 62 ods. 1, 2, 3, 4 a 5, § 75 ods. 1, § 77 ods. 1, § 78 ods. 1 a 3 Zákona o rodine, § 52 CMP rozhodol tak, ako uviedol vo výrokovej časti svojho rozsudku.

3. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že posledná úprava výživného vo vzťahu k maloletému dieťaťu bola určená rozsudkom Okresného súdu Martin sp.zn. 21C/283/2010 zo dňa 08.03.2011, ktorým bolo manželstvo účastníkov ako rodičov maloletej rozvedené, maloletá A. bola zverená do osobnej starostlivosti matky a otcovi bola uložená povinnosť prispievať na jej výživu výživným vo výške 100,- Eur mesačne, zároveň bol upravený aj styk otca s maloletou. Následne sa viedli viaceré konania o zníženie výživného (sp.zn. 23P/27/2012, sp.zn. 0P/242/2013, sp.zn. 16P/65/2013). Od poslednej úpravy vyživovacej povinnosti otca k maloletému dieťaťu uplynula od podania návrhu matky na zvýšenie výživného doba takmer 14 rokov, došlo na strane maloletého dieťaťa k zásadným a nespochybniteľne objektívnym zmenám pomerov. V čase predchádzajúceho rozhodnutia súdu nemalo

maloleté dieťa ešte ani 3 roky, bývalo spoločne s matkou u jej rodičov v trojizbovom byte, matka v čase posledného rozhodovania poberala rodičovský príspevok vo výške 164,21 Eur a prídavok na maloleté dieťa vo výške cca 21,99 Eur. Otec v čase posledného rozhodovania bol zamestnaný v spoločnosti E. E. a príjem mal 617,- Eur mesačne.

Aktuálne maloletá navštevuje strednú školu, žije s matkou, mesačné oprávnené a odôvodnené výdavky na maloletú súd prvej inštancie ustanovil v celkovej výške po odrátaní rodinného prídavku 60,- Eur cca 444,- Eur. Čo sa týka majetkových pomerov otca, k nim uviedol, že tento uvádzal, že nemôže pracovať, následne na pojednávaní pripustil, že sa môže zamestnať na lukratívnej pozícii, dosahovať príjem, súd prvej inštancie vzhľadom na uvedené teda pri rozhodovaní o výške výživného na maloletú vychádzal z tzv. princípu potenciality príjmu otca, nie z jeho faktického príjmu, ktorý v konaní preukázal. Súd prvej inštancie vychádzal z pracovných ponúk, ktoré boli dostupné na verejných portáloch ponúkajúcich zamestnanie vhodné pre otca a taktiež, ktoré sú ponúkané v okolí obvodu mesta, v rámci ktorého otec žije a ustálil, že otec by mohol dosahovať príjem na pozícii junior projektant cca 1.500,- Eur mesačne a poukázal aj na zverejnenie Štatistického úradu Slovenskej republiky na jeho stránke, kde priemerná nominálna mesačná mzda v Žilinskom kraji v roku 2023 bola cca 1.540,- Eur. Ustálil, že je v možnostiach a schopnostiach otca dosahovať príjem mesačne cca 1.500,- Eur v hrubom, tzn. čistý mesačný príjem cca 1.050,- Eur mesačne.

4. Zohľadňujúc výdavky na maloletú, ustanovenie príjmu, ktorý je otec objektívne schopný dosahovať, súd prvej inštancie mal za to, že je v možnostiach otca platiť výživné na maloletú A. vo výške 250,- Eur mesačne, vychádzal aj z Metodiky pre výpočet výživného rodičov k deťom, tzv. tabuľkové výživné. Zároveň konštatoval, že väčšiu časť mesačných nákladov na otca preniesol, nakoľko okrem platenia výživného sa nijakým iným spôsobom nepodieľa na výžive maloletej (nestretávajú sa, neprispieva nad rámec), tzn. že na otca preniesol cca 57 % z mesačných oprávnených nákladov na maloletú, a to sumu 250,- Eur. Nakoľko matka podala návrh 28.03.2025, pôvodne síce žiadala priznať výživné späť, avšak svoj návrh na pojednávaní modifikovala od podania návrhu, otcovi vznikol aj dlh na zameškanom výživnom od podania návrhu do vyhlásenia rozhodnutia vo výške 919,35 Eur, zároveň stanovil výšku splátky 50,- Eur spolu s bežným výživným pod stratou výhody splátok. Vzhľadom na príjem, ktorý otec môže dosahovať a vzhľadom aj k tomu, že inú vyživovaciu povinnosť otec nemá, nie je úverovo zaťažovaný, nemá vysoké mesačné výdavky a je teda schopný tieto splátky splácať. O trovách konania rozhodol podľa § 52 CMP, podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

5. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie otec maloletej v podaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 05.11.2025 (č.l. 170 súdneho spisu). Uviedol, že nesúhlasí s rozhodnutím okresného súdu, výška výživného je pre neho vysoká, nemôže ju reálne uhrádzať. Súd prvej inštancie vychádzal z pracovných ponúk, kde si všimol, že revízní technici elektrických zariadení majú ponuky práce so mzdou 2.000,- Eur, avšak na zamestnanie revízneho technika nestačí iba zápis v obchodnom registri, je potrebné ešte aj oprávnenie vykonávať činnosť revízií elektrických zariadení podľa § 15 zákona č. 124/2006 Z. z., tzn. že firma bez tohto oprávnenia žiadneho revízneho technika určite nezamestná. Zároveň poukázal na to, že inzeráty nezverejňujú zamestnávateľa, ale iba sprostredkovateľa, pričom skutočný zamestnávateľ takúto vysokú mzdu určite neuvedie do pracovnej zmluvy. Ďalej súd vychádzal z priemernej mzdy v národnom hospodárstve podľa Štatistického úradu, k tomu v rámci odvolania uviedol, že Štatistický úrad vylučuje ľudí na dohody, pretože spravidla majú nielenže nižšie príjmy, ktoré ani nie sú mzdami, za sledované obdobie on práve vykonával iba práce na dohodu. Ak by ho mal súd posudzovať ako zamestnanca s pravidelnou mzdou, až 2/3 zamestnancov vôbec nedosahujú priemernú mzdu. Zároveň mal za to, že súd procesne pochybil, nakoľko nevyriekol svoje predbežné stanovisko, nepovedal, že výšku výživného bude určovať podľa priemernej mzdy zverejnenej Štatistickým úradom a tiež podľa inzerátov na pracovnom portáli. Otec mal stále za to, že alimenty sa budú určovať podľa potrieb dcéry žalobkyne a podľa jeho možností, zároveň súd prvej inštancie mu nedal možnosť odporovať jeho utajenému zámeru, že teda ho bude posudzovať podľa priemernej mzdy stanovenej Štatistickým úradom. Navrhol, aby odvolací súd zrušil rozhodnutie okresného súdu a vrátil vec na nové určenie výšky výživného.

Toto odvolanie otec maloletej doplnil podaním doručeným súdu 08.12.2025 (č.l. 177 súdneho spisu), v ktorom uviedol, že žiada o nové určenie výšky výživného z dôvodu závažných zdravotných problémov, ktoré mu vznikli od neprávoplatného súdneho rozhodnutia, počas hospitalizácie na mozgovú príhodu mu mali diagnostikovať aj diabetes, v dôsledku toho bude mať zvýšené výdavky na stravu, lieky,

zdravotnícke pomôcky, výživové doplnky a lekárov špecialistov. Žiadal, aby táto skutočnosť bola zohľadnená pri stanovení výšky výživného.

6. Postupom okresného súdu bolo odvolanie spolu s doplnením odvolania doručené matke maloletého dieťaťa, ako aj kolíznemu opatrovníkovi. Títo sa k odvolaniu nevyjadrili.

7. Do momentu konania a rozhodovania odvolacím súdom ďalšie podania nenasledovali.

8. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP v spojení s § 3 ods. 5 písm. a) CMP), na základe odvolania podaného v zákonnej odvolacej lehote osobou oprávnenou, a to otcom maloletého dieťaťa, postupom bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario, keď nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, posúdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za aplikácie ust. § 65, § 66, § 67 CMP a tento v napadnutých výrokoch I., II., III. a v závislom výroku IV. o trovách prvoinštančného konania (rozsudok v celom rozsahu) potvrdil ako vecne správne rozhodnutie podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

9. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP v spojení s § 67 CMP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predložením súdneho spisu, odvolací súd v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a) CSP.

10. Po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutočný stav v dostatočnom rozsahu, na základe toho dospel ku správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo účastníkov na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom posúdil súhrnne v celom rozsahu a ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky). Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozsudku je súd prvej inštancie koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné, rozsudok súdu je presvedčivý, premisy zvolené v rozsudku, rovnako aj závery, ku ktorým dospel, sú racionálne a aj spravodlivé. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v § 220 ods. 2 CSP. Nezistil v tejto veci dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného postupu. Práve pre správnosť a objektívnu argumentačnú presvedčivosť takto súdom prvej inštancie predostretých dôvodov by tak zásadne postačovalo len konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvej inštancie odvolacím súdom odvolaním sa na ne (§ 387 ods. 2 CSP). Len na zdôraznenie vecnej správnosti záverov súdu prvej inštancie odvolací súd považuje za podstatné sa potom vyjadriť osobitne k odvolacím dôvodom otca, v ostatnom poukazuje na dostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie.

11. Pri rozhodovaní o zmene výživného (§ 78 ods. 1, 3 Zákona o rodine) treba porovnať okolnosti dôležité pre určenie výživného tak v čase skoršieho rozhodnutia, ako aj v čase nového rozhodnutia. Zákon o rodine explicitne nevyžaduje na zmenu súdnych rozhodnutí podstatnú zmenu okolností, napriek tomu vzhľadom na konštrukciu tejto okolnosti ako výnimky zo zásady nezmeniteľnosti súdnych rozhodnutí, ktorá smeruje k právnej istote, sa vyžaduje, aby k vydaniu nového rozhodnutia došlo len vtedy, ak ide o zmenu závažného charakteru. Nie je žiadúce a prípustné reparovať právoplatné rozhodnutie pre nepodstatnú zmenu v pomeroch. V zmysle záveru aplikačnej praxe preto treba prihliadať na všetky okolnosti, ktoré by mohli byť podkladom pre zmenu výživného. Dôvodom na zmenu rozhodnutia však budú len prípady, ak sa závažnejším spôsobom prejavia v pomeroch účastníkov. Relevantnosť zmeny sa zisťuje porovnaním tvrdených a preukázaných nových pomerov s pôvodnými pomermi (významnými z hľadiska určovania výživovacej povinnosti) tak, ako boli zistené v príslušnom súdnom spise vzťahujúcom sa k predchádzajúcemu súdnemu rozhodnutiu. Výrazná zmena okolností na strane oprávneného alebo povinného, ktoré boli podkladom predchádzajúceho rozhodnutia súdu o výživnom, môže spočívať buď v zmene subjektívnych, ale i objektívnych skutočností, ktoré súvisia so zmenou v oblasti príjmových pomerov, výdavkov, celkových majetkových pomerov, zmenou potreby dieťaťa

z dôvodu začatia plnenia školskej dochádzky, prechodom medzi jednotlivými stupňami školského systému, zmenou zdravotných pomerov, stratou zamestnania, dlhodobou práceneschopnosťou, vznikom novej výživovej povinnosti a podobne.

12. V prejednávanej veci súd prvej inštancie postupoval vecne správne, keď zisťoval všetky skutočnosti podstatné pre rozhodnutie o návrhu matky na zvýšenie výživného pre maloleté dieťa z hľadiska jeho súčasných odôvodnených potrieb, ako aj z hľadiska možností a schopností rodičov, ktoré je na výživu rodičov doposiaľ plne odkázané a tieto potom v záujme zistenia podstatnej zmeny pomerov (§ 78 ods. 1 Zákona o rodine) porovnal so skutočnosťami rozhodnými pre určenie výživného v čase posledného rozhodnutia súdu o výživnom rozsudkom Okresného súdu Martin sp.zn. 21C/283/2010 zo dňa 08.03.2011.

13. Odvolací súd po posúdení veci na základe odvolania otca vo väzbe k jeho odvolacím dôvodom uvádza, že ani jeden z nich nebol relevantný. K procesnej námietke otca, že mal súd prvej inštancie procesne pochybiť, nakoľko nevyriekol predbežné stanovisko a neuviedol, že výšku výživného bude určovať podľa priemernej mzdy zverejnenej Štatistickým úradom a tiež podľa inzerátov na pracovnom portáli, odvolací súd uvádza tieto skutočnosti:

Zo Zápisnice o pojednávaní zo dňa 08.10.2025 vyplynulo, že súd prvej inštancie vykonal dôkaz listinami vo vzťahu k účastníkom konania, čo uviedol aj v zápisnici na strane 6 (č.l. 155 súdneho spisu), t. j. oznámil obsah listín - zverejnenie Štatistického úradu SR o priemernej mzde za rok 2024, inzeráty na profesia.sk, týkajúce sa pracovných ponúk na pozícii elektrotechnik - projektant. Následne mali účastníci možnosť vyjadriť sa k týmto dôkazom, otec sa nevyjadril, len záverom uviedol, že navrhuje zvýšiť výživné na sumu 120 Eur mesačne. Zo strany súdu prvej inštancie nedošlo k tvrdenému porušeniu procesného ustanovenia a jeho intenzity, nakoľko súd prvej inštancie umožnil otcovi ako účastníkovi konania vyjadriť sa k vykonaným dôkazom. Právo otca na prístup k súdu, na nezávislý a nestranný súd, právo na verejnosť konania a rozhodnutia, právo na rozhodnutie v primeranej lehote, právo na spravodlivé prejednanie veci, bolo naplnené. Z tohto dôvodu nebol naplnený odvolací dôvod podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP, a to procesný postup súdu, ktorý by znamenal porušenie práva na spravodlivý proces.

Zároveň odvolací súd dopĺňa, že vychádzajúc z Čl. 6 Základných princípov CMP v spojitosti s ust. § 35 CMP a § 36 CMP je súd povinný zistiť skutočný stav veci, pričom postupuje v súčinnosti s účastníkmi konania a je povinný na účely zistenia skutočného stavu veci vykonať všetky potrebné dôkazy, aj keď ich účastníci konania nenavrhlí (tzv. vyšetrovací princíp, ktorý je v mimosporovom procese úzko spätý s princípom oficiality a princípom materiálnej pravdy, ktoré súvisia s objemom a kvalitou zistených skutočností právne relevantných pre meritórne rozhodnutie). I keď zákon nerezignuje v mimosporových konaniach na procesnú aktivitu účastníkov konania, zodpovednosť za zistenie skutočného stavu veci je bremenom súdu, keďže vylučuje, resp. obmedzuje využitie procesnej zodpovednosti účastníkov konania za výsledok konania, teda ho možno identifikovať ako „potlačenie subjektívneho dôkazného bremena“. Ako vyplýva z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky z 24. apríla 2003 sp.zn. IV. ÚS 78/03, všeobecný súd je povinný a oprávnený v nesporových konaniach vykonávať dôkazy nielen v rozsahu svojej zákonnej kompetencie, ale aj v rozsahu ústavnej zodpovednosti za zistenie skutkového stavu, ktoré dôkazy nemôžu závisieť od vôle účastníkov konania. I keď má súd povinnosť zistiť skutočný stav veci, toto nie je možné dosiahnuť bez súčinnosti účastníkov konania, a preto zákon aj v týchto veciach trvá na naplnení základných procesných povinností (povinnosť tvrdenia právne relevantných skutočností a dôkazná povinnosť). Zistený skutkový stav v intenciách § 35 CMP už ďalej nie je potrebné overovať vykonaním ďalších dôkazov. Uvedené by bolo aj v rozpore so zásadou rýchlosti a hospodárnosti konania, ak by súd ďalej zisťoval to, čo bolo preukázané predloženými dôkazmi.

14. V nadväznosti na odvolaciu námietku otca, že nebolo namieste, že súd prvej inštancie aplikoval potencialitu príjmu a jeho skutočný príjem ustálil s prihliadnutím na zistené pracovné ponuky, ako aj s prihliadnutím na priemernú nominálnu mesačnú mzdu v Žilinskom kraji za rok 2024, odvolací súd zvyrazňuje, že pokiaľ vyhodnotením vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospeje k záveru, že zistené príjmy povinného rodiča, v danom prípade otca, nezodpovedajú jeho možnostiam a schopnostiam, inak povedané, že otec nevyužíva svoje schopnosti a možnosti, je namieste vychádzať z princípu zakotveného v § 75 ods. 1 Zákona o rodine, podľa ktorého na schopnosti, možnosti a majetkové pomery prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu. Pokiaľ teda v konaní bolo preukázané, že príjem otca v súčasnej dobe je príležitostný, pričom za rok 2023 bol vo výške 2.000,- Eur, za rok 2024 vo

výške 4.800,- Eur a za rok 2025 len vo výške 1.900,- Eur, súd prvej inštancie správne aplikoval § 75 ods. 1 veta druhá Zákona o rodine a ustálil príjem otca vo výške 1.050,- Eur mesačne netto, vychádzajúc aj z pracovnej ponuky, ktorú zistil pre otca vzhľadom na jeho vzdelanie a kvalifikáciu, doloženú osvedčeniami (č. I. 118-121 spisu) a priemernou nominálnou mesačnou mzdou v Žilinskom kraji.

15. Otec ďalej namietal nedostatočné zhodnotenie jeho možností a schopností aj s ohľadom na jeho zdravotný stav, poukazujúc na to, že mu mal byť diagnostikovaný po neprávoplatnom rozhodnutí súdu diabetes, s čím bude mať vyššie výdavky na stravu, lieky, zdravotnícke pomôcky. Išlo z jeho strany o nové skutočnosti.

16. K uvedenému odvolací súd uvádza, že musí ísť o výraznú zmenu okolností na strane povinného, ktorá musí spočívať buď v zmene subjektívnych ako i objektívnych skutočností, ktoré súvisia so zmenou v oblasti príjmových pomerov, výdavkov, celkových majetkových pomerov. To, že bola otcovi diagnostikovaná cukrovka, ešte nepredstavuje zmenu pomerov, ktorá by mala ovplyvniť výšku vyživovacej povinnosti, nakoľko musí ísť o výraznú, dlhotrvajúcu, preukázanú zmenu pomerov. Z tohto dôvodu uvedenú odvoláciu námietku odvolací súd nepovažoval za dôvodnú. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v rozhodnutí vychádzal a prihliadal aj na zistenia vyplývajúce z lekárskeho správ, z ktorých nezistil žiadne závažné zdravotné obmedzenia, ktoré by bránili otcovi maloletej riadne sa zamestnať. Dokonca v konaní bolo preukázané, a to lekárskou správou o vyšetrení, že otec nenavštevuje obvodnú lekárku, nevykonáva pravidelné preventívne prehliadky. Má diagnostikovaný zvýšený tlak, čo je však choroba, ktorou trpí značná časť populácie. Zároveň pri vyhodnotení posúdenia možností a schopností otca vykonávať pracovnú činnosť súd prvej inštancie komplexne prihliadol aj na ďalšie skutočnosti, ktoré v priebehu konania vyšli najavo, a to, že otec disponuje osvedčeniami a kvalifikáciou, v rámci ktorej sa môže zamestnať a dosahovať pravidelný mesačný príjem. Predložený lekársky posudok súd prvej inštancie správne nezohľadnil, nakoľko tento sa netýkal pracovnej pozície, na ktorú otec disponoval osvedčeniami.

17. Odvolací súd zdôrazňuje, že výška zvýšeného výživného bola odôvodnená jednak preukázanými odôvodnenými potrebami maloletého dieťaťa (špecifikovanými v odsekoch 35. až 38. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie), rozsah a výšku ktorých otec v konaní pred súdom prvej inštancie, ani v odvolacom konaní relevantne nespochybnil, ako aj možnosťami a schopnosťami otca maloletého dieťaťa. Odvolací súd ďalej dodáva, že keďže sa otec na samotnom výkone starostlivosti o maloleté dieťa nepodieľa, nemôže mať a zjavne ani nemá reálnu predstavu o tom, aké obmedzenia sú z hľadiska praktického života osoby (matky), ktorá je tým zaťažená, spojené. Oproti osobnej starostlivosti matky výkon rodičovských povinností na strane otca je reálne obmedzený len na plnenie si vyživovacej povinnosti, takže nie je žiadnym spôsobom limitovaný vo vzťahu k akýmkoľvek aktivitám v rámci svojho každodenného života, a to ani v minimálnej miere, v dôsledku čoho správne súd prvej inštancie mieru výkonu osobnej starostlivosti zo strany matky maloletého dieťaťa zohľadnil.

18. Pokiaľ súd prvej inštancie zvýšil vyživovaciu povinnosť otca, počnúc od podania návrhu, t.j. od 28.03.2025 odvolací súd nemá výhrady k takto určenému počiatku zvýšenia vyživovacej povinnosti, nakoľko je v súlade s ust. § 77 ods. 1 Zákona o rodine.

Nedoplatok na výživnom na maloletú A. súd správne ustálil, čo sa týka obdobia a výšky a odvolací súd nemá námietky ani voči určeniu splátok na zaplatenie nedoplatku na výživnom vo výške 50,- Eur mesačne, pod stratou výhody splátok v prípade nezaplatenia, čo i len jednej splátky (§ 232 ods. 3 CSP). Čo sa týka výšky zameškaného výživného, táto bola súdom prvej inštancie správne ustálená aj vzhľadom ku skutočnosti, že nemal súd prvej inštancie preukázané, že by otec maloletému dieťaťu uhradil nejakú sumu nad rámec naposledy súdom určeného výživného, ktorú by bolo možné od zameškaného výživného odpočítať.

19. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody potom odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil ako vecne správny cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP.

20. O trovách konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 CSP aplikujúc § 52 CMP, v zmysle ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne

posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.